

กำไลบุษบง

บทที่ 15

มิ่งมิตรมีอรุณวรรณเกาะแขนเดินยิ้มออกมาสมทบ แล้วก็ได้รับการแนะนำให้รู้จักชายหนุ่มผู้มาเยือน สองชายมีอายุใกล้เคียงกันแต่ต่างก็ยกมือขึ้นไหว้ทักทายกันอย่างมีไมตรี และก็แอบสังเกตรสนใจกันอยู่เงียบๆ ด้วยเหตุผลที่แตกต่าง

‘...หาโอกาสให้เขาได้อยู่ด้วยกัน ทำอะไรๆ ดีๆ ด้วยกันบ่อยๆ...’
พ่อของพันภพบอกลูกชายมาอย่างนั้น

ชายหนุ่มมองหญิงสาวสวยสุดสำอางท่าทางไว้ตัวผู้เป็นที่มาของกลิ่นหอมกรุ่นของน้ำหอมอย่างดีซึ่งเกาะติดอยู่ข้างๆ ร่างสูงของมิ่งมิตร แล้วหันมองแม่สาวที่เขาได้รับมอบหมายให้ “..หาโอกาสให้พวกเขาได้อยู่ด้วยกัน..” เรื่องระวีมีอายุใกล้เคียงกับอรุณวรรณ แต่กะโปโลมอมแมมหลังจากทำงานค้นหาสมบัติมาตั้งแต่เช้า รวบผมม้าไว้บนศีรษะทิ้งริบบิ้นยาวๆ ไว้กับพวงผมไบหน้าไว้สีสันทังยังสวมผ้าถุงรุงรัง ไม่มีท่าทีใดๆ ที่จะยกระดับขึ้นมาเป็นคู่แข่งที่สมน้ำสมเนื้อกับอรุณวรรณได้เลย

เขาคิดว่าความพยายามของผู้ใหญ่คงเสียเปล่าเป็นแน่แท้

“คุณพันภพเป็นคนที่พาเรามาที่นี่ค่ะ” เรื่องรองพูดเสียงอ่อน มีผลให้ประกายตาของอรุณวรรณที่มองชายหนุ่ม วาววามขึ้นด้วยความไม่พอใจ

“สวัสดีครับ คุณพันภพ นกตลบอกผมว่าคุณดูแลงานทั้งหมดที่นี่หรือครับ”

“ใช่ครับ ผมอยู่ที่นี้มาตั้งแต่เล็กๆ เรียนหนังสือที่ตัวเมือง วันหยุดก็มาอยู่ที่ฝั่งนี้ พอเรียนจบก็รับงานผู้ดูแลต่อจากคนเดิมที่เกษียณไปครับ”

“คุณพันภพมีสิทธิที่จะพาใครมาพักที่นี่ก็ได้ตามใจชอบหรือคะ”

อรุณวรรณไม่เคยจะควบคุมอารมณ์ตัวเองได้ พูดทะเล่กลางปล้อง มีผลให้ผู้ฟังทั้งสี่คนหน้าเงื่อน

“น้องวรรณจะ...” มิ่งมิตรวางมือลงบนไหล่ที่เห็นอยู่ภายใต้ผ้าบางๆ อย่างปราม แต่ก็ไม่สามารถจะหยุดเธอได้

“ผู้ใหญ่นุญาตให้เราได้อยู่ที่นี่ ท่านไม่ได้บอกคุณพันภพหรือคะ”

“บอกครับ แต่ว่าเกิดข้อผิดพลาดขึ้น...ต้องขอภัยด้วยจริงๆ ครับ”

“ผิดพลาดขนาดนี้แต่คุณพูดแค่ ขอภัย ง่ายๆ แค่นี้เองหรือคะ...! แปลกจังเลย..!”

“น้องวรรณจะ นี่ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรเลย อยู่กันหลายๆ คนก็สนุกดีไม่ใช่หรือ”

“ค่ะ สนุกดี... ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรด้วย.... การที่พี่หนึ่งต้องย้ายไปนอนที่เรือนข้างหลัง ทั้งน้องวรรณให้นอนคนเดียวกับคนแปลกหน้าก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่เลยสักนิดเดียว..!”

ชายหนุ่มกล่าวขอโทษคนอื่นๆ เบาๆ ดิ่งเธอออกไปจากกลุ่ม จับมือและต้นแขนเธอไว้ด้วยมือที่อบอุ่นทั้งสองข้าง ถามอย่างเอาใจ

“น้องวรรณครับ ถ้าน้องวรรณไม่สนุก เรากลับกรุงเทพฯ กันก่อนดีไหม รอจนบ้านว่างเมื่อไหร่ค่อยนัดแนะกับทางนี้ให้แน่ๆ แล้วค่อยมาใหม่ อีกที่จะได้สบายใจขึ้น”

อรุณวรรณก็เลยนั่งเงียบหน้าเสียว เธอหงุดหงิดก็เพราะเขานั้นแหละ มีโอกาสอยู่ด้วยกันสองต่อสองไม่รู้วาก็ครั้ง แต่เขาทำเหมือนเธอเป็นน้องสาวเล็กๆ ไม่ใช่สาวสวยสมบูรณ์ด้วยเลือดเนื้อที่เป็นคู่หม้าย แม้เธอชักงูกระทั่งจู่โจมถึงเนื้อถึงตัวครั้งแล้วครั้งเล่าเขาก็ยังปฏิเสธอย่างอ่อนโยน กลัวผู้ใหญ่ว่าหึงและยังเกรงใจ “น้ำจิตผู้แสนดี” มารดาของเธอ...

ขณะเดียวกันนั้น เธอกลับเห็นเขากอดรัดแม่สาวใช้อย่างใกล้ชิดแม้จะเป็นเพราะเรื่องเข้าใจผิด แต่หลังจากนั้นเขาก็ยังไยดีกับเจ้าหล่อนจนเกินพิภักดิ์ ทั้งยังแสดงน้ำใจไมตรี ให้ความสนิทสนมกลมเกลียวกับสาวผู้เป็นนายหญิง จนเกินความจำเป็นในความคิดของเธอ

เธอตอกย้ำครั้งแล้วครั้งเล่า ว่าสองสาวนายบ่าวเป็นเพียงคนแปลกหน้า แต่มิ่งมิตรหาได้คิดเหมือนกันไม่

หากกลับไปโดยไม่มีกำไลก็ยอมหมายถึงโอกาสที่คนอื่นจะหาสมบัติล้ำค่าพบก่อน นอกจากนั้น การหมั้นหมายของเธอจะถูกเลื่อนออกไปหรือเปล่า ในเมื่อตอนนี้คุณไม่เข้ามาแทรกแซงโดยนำเรื่องกำไลขึ้นมาเป็นตัวเสริมที่มิ่งมิตรใส่ใจอย่างยิ่ง “...พี่รักและสงสารคุณยาย ถ้าทำอะไรให้คุณยายได้ พี่ก็อยากจะทำ...” เขาบอกเธอเช่นนั้น

“ทำไมพี่หนึ่งต้องยอมพวกเขาด้วย” เธอต่อว่าแต่ก็ไม่กล้าทำฤทธิ์

ชายหนุ่มหันไปมองหญิงสาวทั้งสอง เรื่องรองสาวสวยอ่อนโยนผู้มีน้ำใจงามกำลังมองมาอย่างกังวล ส่วนแม่สาวใช้หน้าใสก็ช่างคล้ายเด็กสาวซุกซนไร้เดียงสาที่ทำให้เขารู้สึกเอ็นดูและผูกพันอย่างประหลาด

เขาหันกลับมายิ้มเอาใจอรุณวรรณ “เพราะว่าพี่ชอบที่จะเป็นเพื่อนและมีเพื่อน รู้ไหมว่าชีวิตที่ขาดแคลนเพื่อนนั้นเจ็บเหงาแค่ไหน พี่รู้ดีเพราะว่าอยู่ที่เมืองนอกหลายปี เพื่อนดีๆ ไม่ใช่จะหาได้ง่ายๆ เลย”

“แล้วผู้หญิงสองคนนี้เป็นเพื่อนที่ดีหรือเปล่าล่ะคะ”

“มันเป็นหน้าที่ของเราที่จะให้ความเป็นเพื่อนที่ดีก่อน แล้วสิ่งที่เราให้ไปก็จะส่งผลกลับมาเอง”

อรุณวรรณรู้สึกขจัดใจ มิ่งมิตรเป็นเสียอย่างนี้ นิสัยเขาเอื้อให้อ่อนโยนมองคนในแง่ดีมาแต่ไหนแต่ไร เพราะอย่างนั้นเขาจึงไม่ปฏิเสธต่อต้านความตั้งใจของแม่เธอในเรื่องการหมั้นหมาย แต่ว่าครั้งนี้มันช่างน่ารำคาญอย่างยิ่งสำหรับเธอ

“ตกลงว่าเราจะกลับบ้านกันก่อนใช่ไหมหะ พี่จะได้บอกให้พันภพช่วยเตรียมเรือพากลับ”

“ไม่ต้องกลับหรอกคะ ทดลองอยู่ต่อไปอีกสักสอง-สามวันก็ได้...! ฮี.. ก็ถ้าพี่หนึ่งเข้ามาอยู่ในห้องใหญ่กับน้องวรรณ น้องวรรณก็อุ่นใจไม่ต้องกลัวอะไรแล้ว แต่พี่หนึ่งก็ไม่ยอม...!”

“เรื่องนี้ เราพูดกันหลายครั้งแล้ว เราต้องเกรงใจผู้ใหญ่ แล้วพี่ก็ตั้งใจรักษาเกียรติของน้องวรรณด้วย น้องวรรณต้องขบใจพี่ถึงจะถูก”

เธอพยายามวางสีหน้าที่ดีขึ้นเมื่อเกาะแขนชายหนุ่มคู่หมายกลับมา รวมกลุ่ม และไม่ขัดแย้งเมื่อเขาพูดว่า

“คุณพันภพ เรื่องที่พิกถ้าคุณเล็กไม่รังเกียจเราก็จะขอยุ่กันไปอย่างนี้ ไม่มีปัญหาอะไรหรอกครับ”

“แต่ว่า..!” คนที่ส่งเสียงดังกลับเป็นเรื่องราวี่ ซึ่งต้องหยุดพูดทันทีเพราะพี่สาวดึงแขนไว้แล้วพูดยิ้มๆ

“ดิฉันไม่รังเกียจเลยคะ แต่ว่าเกรงใจคุณหนึ่งมากกว่า”

“ที่โรงแรมมีห้องสบายให้พักไม่ใช่หรือคะ” อรุณวรรณถามแทรก

“ใช่ครับมี ถ้าใครจะไปพักผมก็จัดห้องให้ได้ทันที”

มิ่งมิตรรีบพูดว่า “ผมอาจจะพาน้องวรรณไปพักบ้าง ถ้าคุณเล็กสบายใจที่จะพักที่นี่ผมก็ไม่ว่าอะไรหรอกครับ ไม่ต้องเกรงใจอะไรผมเลย ผมชอบมีเพื่อน... อบอุ่นดี”

เขาพูดกับเธอยิ้มๆ ทำให้เรื่องรองยิ้มตอบด้วยความรู้สึกยินดี และเมื่อเขาหลืงตาให้แม่สาวใช้ ก็ได้เห็นว่าเธอเผลอตัวจ้องมองเขาด้วยดวงตาคมขลับเป็นประกายที่เขารู้สึกคุ้นเคยอย่างยิ่ง

“คุณหนึ่งใจดีจริงๆ ขอบคุณมากครับ” พันภพพูดอย่างโล่งใจ

“ผมยินดีครับ...”

“ถ้ามีอะไรที่ต้องการก็ขอให้บอกทันทีเลยนะครับ ทั้งตัวผมเอง นกตลและคนงานทุกๆ คน พร้อมจะรับใช้อยู่แล้ว”

“จริงหรือคะ..!” อรุณวรรณอดประชดไม่ได้

มิ่งมิตรทำเป็นไม่สนใจ “ตอนนี้ผมอยากได้อยู่อย่างหนึ่ง...”

“อะไรหรือครับ บอกมาได้เลย”

“จักรยานที่แข็งแรงอย่างน้อยก็สองคันครับ” เขายิ้มกับแม่สาวใช้อย่างยั่วเย้า

ไม่ใช่เรื่องแปลกที่ผู้มาพักที่เกาะนี้ เรียกหาจักรยานสภาพแข็งแรง แล้วพากันปั่นชอกซอนขึ้นเขาลงห้วยท่องเที่ยวไป แต่ท่าที่มิ่งมิตรหลิวต่ายเย้าแม่สาวสวมผ้าถุงที่ค่อนข้างวาวๆ ทำให้พันภพสงสัย เขาใช้วิหุคลินสั้นที่พกติดตัวสั่งของที่ต้องการ ครั้นลดโทรศัพท์ลง มิ่งมิตรก็ถามถึงสถานที่น่าสนใจและเส้นทางสะดวกปลอดภัยที่จะไป

สาว ๆ อีกสามคนก็ฟังด้วยความสนใจอย่างยิ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเขาพูดว่า “คุณبابุขบงก็ชอบไปครับ ตอนนั้นผมยังเล็ก แต่ก็จำได้ดีว่าท่านชอบไปที่ไหนบ้าง”

“หรือครับ ถ้าอย่างนั้นวางเมื่อไหร่ช่วยมานำทางที่เถอะนะครับ”

“ยินดีครับ” เขารับคำ หันมามองเรื่องรองยิ้มๆ “คุณเล็กก็ไปด้วยกันนะครับ”

“ถ้าคุณหนึ่งไม่รังเกียจ...” เธอพูดไม่ทันจบเขาก็แทรกยิ้มๆ

“ไม่รังเกียจเลยครับ ไปด้วยกันหลายๆ คนสนุกดี”

คำพูดของเขาไม่ถูกใจอรุณวรรณตามเคย

อีกครู่หนึ่ง คนงานชายผิวคล้ำก็ขี่จักรยานจูงจักรยานอีกคันหนึ่งตรงมา พันภพเดินออกไปรับส่งเสียงพูดกันเป็นภาษาพื้นเมือง ชายผู้นั้นกระโดดลงจับจักรยานตั้งไว้แล้วเดินกลับไปทางเดิม พันภพเดินกลับมาพูดยิ้มๆ

“ได้สองคันแล้วครับ สภาพแข็งแรงสมบูรณ์ดี นอกนั้นยังอยู่สภาพที่ไม่ค่อยเรียบร้อย กำลังซ่อมกันอยู่”

“สองคันพอใช้ได้ไปก่อนครับ แต่ถ้ามีอีกสองคันก็จะดีมาก”

เรื่องรองพูดว่า “แต่ว่าฉันขี่จักรยานไม่เก่งหรอกค่ะ ถนัดเดินมากกว่า”

“น้องวรรณก็ขี่ไม่เป็นค่ะ”

“น้องวรรณไม่ต้องขี่หรอกจ้ะ ฟรุ้งนี่แค่จับเอาพีไว้ให้แน่นๆ ก็พอ”

สีหน้าท่าทีและน้ำเสียงที่ชายหนุ่มแสดงต่อหญิงสาวผู้เป็นคู่หม้ายทำให้พันภพรู้สึกหงุดหงิดใจ และเรื่องรองก็แอบถอนใจด้วยความรู้สึกเจ็บเหงา...

“จะลองขี่ดูก่อนไหมครับ”

“ดีค่ะ หนูขอลอง”

แม่สาวใช้หน้าใสขยับตัวในทันที เรื่องรองจับแขนไว้ ถามว่า

“ไม่เปลี่ยนใส่กางเกงก่อนหรือ”

เธอสังเกตเห็นมิ่งมิตร ผู้ซึ่งยิ้มจางใจยั่วเย้า “ถ้าไม่ถนัดก็ไม่ต้องผ้าถุงหรอกครับ ถือว่าพี่อ่อนขอให้เปลาะหนึ่ง เพราะว่าฟรุ้งนี่พี่ยังจะรักษาข้อแม้เดิมคือน้องวรรณจะซ้อนหลังพีไปด้วย”

“งั้นหนูก็จะไปอย่างนี้แหละ” เธอยื่นริมฝีปากค่อนข้างวาวเพราะรู้ว่าถูกยั่ว

ผ้าถุงที่ยาวเกะกะเป็นอุปสรรคขัดขวางสำคัญ แต่แล้วด้วยความช่วยเหลือของชายร่างสูงลำสันผิวคล้ำด้วยแดดลมผู้ทำหน้าที่ดูแลทุกชีวิตที่เกาะนี้ เธอก็ส่งตัวขึ้นนั่งได้สำเร็จอยู่ในสายตาของอีกสามคนที่มองดูเสียงหัวเราะใสๆ ดังไปในบริเวณเมื่อเธอพารถกลับมาร้องเรียก

“คุณพันภพ ช่วยพาสำรวจเส้นทางหน่อยค่ะ จะได้ว่าฟรุ้งนี้จะไปทางไหนดี”

พันภพหันมามองมิ่งมิตรและเรื่องรองอย่างถาม แต่ก็ไม่มีใครยอมให้คำตอบ เรื่องระวีติดกระดิ่งรถเรียกอย่างเร่งเร้า

“เชิญเถอะค่ะ...” เรื่องรองพยักหน้า

เขาจึงจับรถจักรยาน เข็นตามออกไป

ร่างของคนทั้งสองบนรถจักรยาน เคลื่อนตามกันพาเสียงพูดเจือหัวเราะไกลออกไปแล้วหายไปในท่ามกลางทิวต้นไม้ ทั้งให้คนทั้งสามมองตามด้วยความรู้สึกที่แตกต่างกัน.....